

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Commentarius Pavli Bernriedensis, Antiqui Scriptoris, De
Vita Gegorii VII. Pontif. Max.**

Paulus <Bernriedensis>

Ingolstadii, 1610

Qvis Fverit Pavlvvs Bernriedensis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-65381](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-65381)

PROLEGOME-
NA IN VITAM GRE-
GORII VII. PONTIF.
MAXIMI.

*Rogote, amice Lector, ut prius hac pralo-
quia legas, quam ad commentarium hunc lecti-
tandum accedas.*

QVIS FVERIT PAVLVS
BERNRIEDENSIS.

E*D nobis explicatum dabit Auenti-
nus lib. 5. Annalium Boiorum. Legi* Quis fuerit
Paulus Bern-
riedensis.
multos, praesertim Paulum Bern-
riedensem, Gerochum Reicherspergensem
Antistitem, Augustinianos Mystas, in Bo-
iaria ortos. Vterq; de huiuscemodi discor-
dia perniciofa libros edidit, vterque pars
huius tumultus fuit. Ille, Reginoburgij;
hic, Augustae primariae aedis sacerdos, am-
A bo

bo rebus Hildebrandi studuere. Quamobrem sedibus pulsi, in exilium acti sunt. Ita Auentinus.

Paulum fuisse Sacerdotem seu Canonicum Ratisbonensem, planum fit ex vita Virginis Herluca cap. 43. & 44. Ratisbona pulsus Bernriedi seu Beronicæ Institutū Canonicorū Regularium amplexus videtur, non prius: Etsi prius etiam declinanda Henriciana persecutionis causa Ratisbona subinde se subduxit, ut ex eadem Historia de B. Virgine Herluca liquet.

Idem Auentinus ibid. Gregorium, virū sanctissimum peruicaciore existisse, Paulus Bernriedensis, qui eius vitā libris duobus complexus est, & reliqui eius partium acerrimi propugnatores, produnt. Nescio, quibus oculis Auentinus Bernriedensem legerit. In meo certè Paulo nullum vestigium vel accusationis vel notæ huius de peruicacia apparet. Et adeo Gregorius in hac causa peruicax non fuit, ut quoties Henricus Rex, vel minimam emendationis significationem daret;

eum

eum in gratiam & cōmunionem Sedis Apostolica recipere paratus fuerit. Certè tantum abest, ut Saxones Gregorium peruicaciæ arguerint, ut eum propemodum nimia lentitudinis in Henrico damnando insinularint, datis ad eum Epistolis, quas sua Historia de Bello Saxónico Bruno intexuit. Et ipsa oratio Gregorij ad sanctos Apostolos Petrum & Paulum, cum ultimo Henricum excommunicauit, recitata à Paulo, satis ostendit, quàm nihil Gregorius hoc in negotio pertinaciter egerit.

Pergit Auentinus. Gerochus quoque Gerochus Reischerpergensis scripsit pro Greg. VII. (quo nemo acrius scriptis libris Hildebrandum tutatus est, utpote qui crimina Cæsari obiecta, quæ apud nullum alium legerim, explicat) tandem suæ partis pertinaciam, ne dicam tyrannidem hisce verbis, coactus veritate, notat. Romani, inquit, sibi diuinum vsurpant honorem, rationem actorum reddere nolunt, nec sibi diciæquo animo ferunt; Cur ita agis? &c.

Gerochum non vidi; utinam aliquando videam. Sed ex iis, quæ de Gerocho narrat ipse:

A 2 Auen-

Auentinus, & ex Auentini ingenio, exque illis itidem, quæ Paulo Bernriedensi affingit, aestimare licet, quæ fide hæc de Gerocho prodiderit. Credam talia à Gerocho effusa, cum meis oculis ea in Gerocho legero.

Quam Auentinus ex Paulo Bernriedensi excerpserit.

Idem Auentinus: Paulus Bernriedensis narrat, Episcopum quendam, dum pro cōcione Hildebrandum vituperat, fulmine tactum esse; dumque ageret animam, dixisse, ignea catena constrictus trahor ad inferos: ite, nunciate Cæsari, vt resipiscat, & flagitium in DEVM, Diuum Petrum, eius Vicarium cōmissum, officiis compenset, nisi me antecedentē æterna supplicia subsequi malit. Eodem quoque die, nempe Paschalibus, quarto Calendas Martij, vt idem Paulus recitat, Episcopus Spirensis, septimo iniquus, ab eodem Calendis Martij deuotus, animam efflauit. Gregorio Salernū profugo intrante, cuius quidam dixerat; autor dissensionis, qui totum orbem terrarum armis, & bellis inuoluit, huius vrbis quoque quietem conturbaturus aduenit.

Mox

Mox ille, his dictis obmutescit: deductus ad Gregorium, errorem suum confitetur: ab eodē sanitati restituitur. Bernried Collegium est flaminum Augustalium superioris Vindeliciæ, propter Verrem lacū, supra Monachium quindecim millia passuum, ibi Herluca sacratæ foeminæ sepulcrū ostenditur. Ea illa tempestate vixit, & nocturnis superum, & inferum congressibus, secretisque colloquiis interesse consueta, narrare solita fuit; Execratos flamma omnium ardentissima excruciarī.

Hæc omnia, ut ab Auentino cōmemorantur, exstant in hac, quam nunc euulgamus, Gregorij vita, ut & illa, quæ de Rulando, Parmensi Clerico, & de ouo prodigioso commemorat. Ille (Rulandus) vix ope Gregorij (ita Paulus refert) euasit. Et quidquid Auentinus illic scribit; id fermè ex Paulo Bernriedensi decerptum esse, perspicuè docebit Auentinianæ narrationis cum hac vita collatio. Excipio tamen calumnias, quas Auentinus suæ historiae subinde aspergit; nam has aut ipse ex

A 3 suo

*suo capite extudit; aut ex Apologia innomi-
nati Auctoris pro Henrico IV. accepit: Et
valde suspicor in idem depromptam hanc A-
uentino assertionem Opes quoque Ecclesia-
sticas, quibus hactenus pauperes aleban-
tur, militibus & rei bellicæ peritis largitus
est (Gregorius VII.) Quod & Hildebran-
dini Gerochus & Paulus non inficias eunt,
& hic, tanquam bene factum excusat, & id
licere defendit. Non inuenio hanc excusa-
tionem & defensionem in nostro Paulo. An
Auentinus non copiosiore, sed obsequentiorē
Paulum habuit, ita ut quidquid ipse malè in
Gregorium affectus, vellet, diceret?*

VNDE CONSTET PAU-
LVM BERNRIEDENSEM

esse huius Commentarij Auctorem.

 *ODEX, ex quo huius vitæ exemplar
desumptum est, nō præferbat nomen
Pauli Bernriedensis. Unde ergo li-
quet hunc factum Paulo adscribi debere? Re-
spondeo, id manifestum fieri. Ex Auentino, cu-
ius*